



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Balejové a soudkyň Mgr. Heleny Nutilové a Mgr. Kateřiny Bednařkové v právní věci žalobce **nprap. D. Č.**, právně zastoupeného JUDr. Jiřím Trnkou, advokátem sídlem v Českých Budějovicích, Lipenská 2592, proti žalovanému **police jnímu prezidentovi, Policejní prezidium České republiky**, sídlem Praha 7, Strojnická 27, o žalobě proti rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 5. 9. 2016, č.j. PPR-9790-6/ČJ-2016-990131,

t a k t o :

Žaloba se z a m í t á .

Návrh na snížení trestu se z a m í t á .

Žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, rozhodnutí Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje ve věcech kázeňských ze dne 3. 3. 2016, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání kázeňského přestupku podle § 50 odst. 1 odst. 2 písm. a) zákona o služebním poměru, jehož se dopustil tím, že porušil povinnosti příslušníka vyplývající z § 92 odst. 3 písm. h) uvedeného zákona, neboť dne 7. 1. 2016 nastoupil jako pomocník dozorce služby do výkonu služby, kterou měl řádně naplánovanou na dobu od 10:00 do 22:00 hodin,

pod vlivem alkoholu a za tento kázeňský přestupek mu byl uložen kázeňský trest odnětí služební hodnosti. Napadeným rozhodnutím bylo odvolání žalobce zamítnuto a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno.

Žalobce považuje rozhodnutí za nezákonné, neboť žalovaný se nevypořádal s námitkami žalobce a právní zhodnocení skutkového stavu je nesprávné. Žalobce poukazuje na nesprávnou část výroku, jestliže se v něm hovoří o tom, že se účastník řízení dopustil kázeňského přestupku tím, že „porušil povinnost příslušníka které stanoví, nepožívat alkoholické nápoje ve služebnách a v době služby i mimo ně“, neboť žádné takové jednání účastníka řízení nebylo zjištěno. Žalobce v pracovní době alkoholické nápoje nekonzumoval. Takový závěr odporuje skutkovým zjištěním. Žalobci bylo naměřeno 0,67 g/kg etylalkoholu v krvi, přičemž i obhajoba žalobce byla vyvrácena pořízeným znaleckým posudkem, proto je nutno hovořit o porušení povinnosti účastníka řízení nenastupovat pod jejich vlivem do služby. Žalobce dále namítá nepřesnost výroku v jeho skutkové části, rovněž žaloba směřuje do výroku o trestu za spáchaný kázeňský přestupek. Odůvodnění trestu považuje žalobce za nepřezkoumatelné, přičemž argumentace žalovaného je od poloviny strany 4 do začátku strany 6 nerelevantní, jestliže se vztahuje k § 186 odst. 5 služebního zákona, která by byla aplikovatelná v případě ukládání jiného trestu než odnětí služební hodnosti. Napadené rozhodnutí si rovněž odporuje, jestliže nahlíží na jednání žalobce jako na velmi závažné, ale následně uvádí na straně 7, že jednání nezpůsobilo zvlášť závažný následek. Při posuzování závažnosti porušení slibu musí být hodnoceny oba tyto instituty, přičemž není-li naplněn byť jen jeden z nich, lze logicky dospět k závěru, že porušení slibu by nemělo být hodnoceno jako závažné. Jestliže rozhodnutí vylučuje zvlášť závažný následek co do škodlivosti, pak z druhé skutkové podstaty § 186 odst. 7 služebního zákona aplikované na tento případ zbývá pouze opakované spáchaní kázeňského přestupku se škodlivým následkem. Napadeným rozhodnutím je škodlivý následek pouze domýšlen či dovozován, aniž by byl prokázán a dále je vytvářen škodlivý následek ohledně kázeňského přestupku žalobce z roku 2013. Škodlivý následek přestupku v roce 2013 však nebyl konstatován, což vyplývá z toho, že služební funkcionář upustil od uložení trestu, neboť došlo k překročení hladiny 0,20 g/kg alkoholu v krvi. Žalobce souhlasí s tím, že pro shledání trestu odnětí služební hodnosti stačí naplnění byť jediné skutkové podstaty podle § 186 odst. 7 služebního zákona, pak však musí být naplněny všechny znaky takové skutkové podstaty a ty v daném případě naplněny nejsou, neboť nebyl dán škodlivý následek kázeňského přestupku z 3. 7. 2013. V daném případě nebyl řešen třetí znak skutkové podstaty, a to zda předcházející uložení kázeňských trestů, vedlo v období tří let k obnovení služební kázně příslušníka. Nebyla zodpovězena otázka, jaký vliv mělo množství alkoholu v krvi žalobce 0,67 g/kg na jeho výkon služby. Žalobce byl v pozici pouze pomocníka dozorčí služby, tedy neměl přímý kontakt s občany. Žalobce má za to, že ani neměl být dne 7. 1. 2016 do služby zařazen. Podle svědka nprap. B. B. žalobce nebyl ovlivněn alkoholem, respektive se mu nezdál být ovlivněn alkoholem. Dále žalobce poukázal na obdobné případy kázeňských přestupků, za které byl pachatelům těchto kázeňských přestupků ukládán trest nikoliv tak závažný jako žalobci. V souvislosti s tím, žalobce poukázal na případ příslušnice Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje, která nastoupila do služby, 3 hodiny po plánovaném začátku služby byl u ní zjištěn alkohol okolo 0,3 ‰, přičemž u této příslušnice byl zjištěn výkon služby pod vlivem alkoholu již v roce 2014 a byl jí za to uložen pouze kázeňský trest snížení základního tarifu o 20 % na dobu tří měsíců. Dále žalobce poukázal na odlišné stanovisko poradní komise policejního prezidenta, respektive její doporučení, která navrhovala snížení základního tarifu o 25 % na dobu tří měsíců.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby, neboť se žalobce dopustil kázeňského přestupku tím, že nastoupil do výkonu služby, poté co požil alkoholické nápoje. V projednávané věci byl zjištěn řádně skutkový stav věci a jsou i provedeny důkazy potřebné pro zjištění skutkového stavu. Je nesporné, že u žalobce byl prokázán ve výkonu služby výskyt etylalkoholu v krvi v hodnotě 0,67 g/kg, ze znaleckého posudku vyplývá, že zjištěná hladina alkoholu v krvi pochází pouze z přímé konzumace alkoholického nápoje, nebyla tedy ovlivněna zdravotním stavem žalobce. Žalobce porušil zákaz stanovený v § 92 odst. 3 zákona o služebním poměru spočívající v tom, že se v době služby nacházel pod vlivem alkoholu. Pro uložení kázeňského trestu vycházel žalovaný z § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru ve znění účinném do 30. 9. 2016, přičemž zohlednil i rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 5 Af 35/2014-25 ze dne 10. 2. 2016. Žalobce porušil služební slib a to takovou intenzitou, že bylo namístě udělení kázeňského trestu odnětí služební hodnosti. Pro posouzení intenzity porušení služební slibu není rozhodující skutečnost, že k namítanému jednání nedošlo na veřejnosti. Bylo nezbytné přihlídnout k tomu, že k protiprávnímu jednání došlo před žalobcovými kolegy, přičemž je to právě policista, kdo dohlíží na to, aby fyzické a právnické osoby dodržovaly právní předpisy. Intenzitu porušení zákona o služebním poměru nemůže zvrátit ani to, že žalobce dosahoval dobrých výsledků a že byl za výkon služby kázeňsky odměňován. Podstatnou okolností je, že se žalobce inkriminovaného jednání dopustil opakovaně. Žalobce naplnil skutkovou podstatu § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru i v části opakovaného spáchání kázeňského přestupku se škodlivým následkem, jestliže předcházející uložení kázeňských trestů nevedlo v období tří let k obnovení služební kázně. Žalovaný vycházel i z předpokladu, že s dobrou pověstí Policie ČR je neslučitelná skutečnost, aby výkon služby Policie ČR zajišťoval příslušník, který se opakovaně ve výkonu služby nacházel pod vlivem alkoholu. Žalobce porušuje zákaz ustanovený v § 92 odst. 3 zákona o služebním poměru spočívající v tom, že se v době služby nacházel pod vlivem alkoholu. Pro uložení kázeňského trestu vycházel žalovaný z § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru. Žalobce porušil služební slib, a to takovou intenzitou, že bylo namístě udělení kázeňského trestu odnětí služební hodnosti. Žalobce se předmětného jednání dopustil opakovaně. Stran povahy doporučení senátu poradní komise Policejního prezidenta žalovaný odkázal na rozsudek NSS čj. 3 Ads 51/2012-48, dle něhož doporučení poradní komise není pro nikoho závazné a nic nemění na pravomoci a odpovědnosti samotného ministra.

Ze správního spisu byly zjištěny tyto rozhodné skutečnosti:

Dne 11. 1. 2016 bylo zahájeno se žalobcem kázeňské řízení pro podezření ze spáchání kázeňského přestupku dle § 50 odst. 1 služebního zákona, kdy žalobce měl porušit ustanovení § 92 odst. 3 písm. h) služebního zákona tím, že porušil povinnost příslušníka, neboť nastoupil do služby pod vlivem alkoholu. Žalobce se dne 7. 1. 2016 podrobil na služebně Obvodního oddělení Policie ČR dechové zkoušce, kdy z výsledku dechové zkoušky provedené uvedeného dne v 10:36 hod., bylo u žalobce naměřeno 0,83 ‰ alkoholu v dechu a následnou dechovou zkouškou provedenou v 10:45 hod. byla naměřena hodnota 0,88 ‰ alkoholu v dechu. Žalobce nesouhlasil s výsledky dechové zkoušky a požadoval lékařské vyšetření, kterému se na základě jeho žádosti podrobil téhož dne v 11:10 hod., kdy mu byl lékařem odebrán vzorek krve. Ze vzorku krve byla žalobci stanovena hodnota 0,67 g/kg etylalkoholu v krvi.

Žalobci byl na den 7. 1. 2016 plánován výkon služby jako pomocník dozorčí služby na dobu od 10:00 do 22:00 hod. Z plánu služeb na obvodním oddělení vyplývá, že mu byla

služba řádně a včas naplánována. Při ústním jednání dne 26. 1. 2016 žalobce uvedl, že dne 7. 1. 2016 přijel do služby v 9:20 hod., přičemž v době kolem 10:30 hod. se podrobil dechové zkoušce. Alkoholické nápoje požil dne 6. 1. 2016 v době kolem 18 hodiny, kdy při hokejovém utkání vypil jedno 10° pivo, jiné alkoholické nápoje nepil. Při návštěvě lékařky byl u žalobce diagnostikován akutní stres s podezřením na cukrovku, špatnou funkci jater, ledvin a chřipku. Lékařka mu sdělila, že jestliže je v takovém stavu, je možná i vyšší hladina alkoholu v krvi, kdy tělo si tento alkohol vyrábí samo. Proto byl vypracován soudním znalcem z odvětví soudního lékařství MUDr. Z. Š. znalecký posudek, ze kterého vyplývá, že ze zdravotnické dokumentace žalobce nevyplývají žádné takové chorobné změny včetně cukrovky, které by měly vliv na objektivně zjištěnou hladinu alkoholemie v jeho krvi odebrané dne 7. 1. 2016 v 11:10 hod., která činila 0,67 g/kg alkoholu. Znalec učinil závěr, že objektivně zjištěná hladina alkoholu v krvi žalobce pochází z přímé konzumace alkoholického nápoje a nebyla tedy ovlivněna ani jeho zdravotním stavem, případně užitým lékem či jeho samotvorbou v organismu žalobce.

Žalobce byl vyrozuměn, že se může vyjádřit před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, žalobce se však nedostavil ani nepožádal o náhradní termín.

Rozhodnutím ředitele Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje ze dne 3. 3. 2016 byl žalobce uznán vinným ze spáchání kázeňského přestupku, neboť nastoupil do služby pod vlivem alkoholu, kdy mu byl prokázán výskyt etylalkoholu v krvi v hodnotě 0,67 g/kg a za to mu byl uložen kázeňský trest odnětí služební hodnosti. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí odvolal, napadeným rozhodnutím bylo odvolání žalobce jako nedůvodné zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno, neboť žalobce naplnil skutkovou podstatu v části opakovaného spáchání kázeňského přestupku se škodlivým následkem, jestliže předcházející uložení kázeňských trestů nevedlo v období tří let k obnovení služební kázně, neboť není sporu o tom, že dne 3. 7. 2013 bylo vydáno rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným za shodné jednání, tedy nastoupení do výkonu služby pod vlivem alkoholu a rovněž žalobce nesplnil slib, že bude dodržovat právní a služební předpisy a bude služební povinnosti plnit řádně a svědomitě. Tedy nedodržel zákonnou povinnost nenastupovat do služby pod vlivem alkoholických nápojů dle § 92 odst. 3, písm. h) zákona o služebním poměru.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích daných žalobními body dle § 75 odst. 2 s.ř.s. a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V daném případě není mezi účastníky sporu, že se žalobce dopustil jednání, které naplňuje znaky přestupku podle § 50 odst. 1, odst. 2 písm. a) zákona o služebním poměru, jehož se dopustil tím, že porušil povinnosti příslušníka vyplývající z § 92 odst. 3 písm. h) zákona o služebním poměru, dle něhož je příslušník povinen nepožívat alkoholické nápoje a nezneužívat ani jiné návykové látky ve služebnách, a v době služby i mimo ně nenastupovat pod jejich vlivem do služby. Žalobce měl řádně naplánovanou na den 7. 1. 2016 službu na dobu od 10:00 do 22:00 hodin, přičemž nastoupil do služby pod vlivem alkoholu, což vyplynulo z výsledků dechových zkoušek provedených dne 7. 1. 2016 v 10:36 hod., dechová zkouška byla pozitivní na alkohol v dechu o hodnotě 0,83 ‰ a následná opakovaná dechová zkouška provedená v 10:45 hod., téhož dne, byla rovněž pozitivní na alkohol v dechu o hodnotě 0,88 ‰. Z výsledku toxikologického vyšetření provedeného na základě odběru krve dne 7. 1. 2016 v 11:10 hodin byl u žalobce prokázán výskyt etylalkoholu v krvi o hodnotě 0,67 g/kg.

Z § 50 odst. 1 zákona o služebním poměru vyplývá, že kázeňským přestupkem je „zaviněné jednání, které porušuje služební povinnost, ale nejde o trestný čin nebo o jednání, které má znaky přestupku nebo jiného správního deliktu“. Podle § 189 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru se při projednávání jednání, které má znaky přestupku postupuje podle zvláštního právního předpisu (zákonu o přestupcích).

V daném případě je mezi účastníky na sporu, zda v daném případě jsou splněny zákonné podmínky ve věci kázeňského postihu žalobce pro aplikaci § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru, tedy uložení kázeňského trestu odnětí služební hodnosti.

Podle § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru se kázeňský trest odnětí služební hodnosti ukládá za kázeňský přestupek se zvlášť škodlivým následkem, za porušení povinnosti vyplývající z omezení práv příslušníka, za jednání, kterým příslušník porušil služební slib, za opakované spáchání kázeňského přestupku se škodlivým následkem, jestliže předcházející uložení kázeňských trestů nevedlo v období tří let k obnovení služební kázně příslušníka, za jednání, které má znaky přestupku a je v rozporu s požadavky kladenými na příslušníka anebo za opakované dosahování neuspokojivých výsledků ve výkonu služby uvedené v závěru služebního hodnocení.

V daném případě žalovaný vycházel z toho, že při rozhodování o uložení kázeňského trestu žalobci je nutno vycházet ze shora uvedeného zákonného ustanovení, § 186 odst. 5 zákona o služebním poměru v daném případě uplatnit nelze, jak bylo i judikováno v rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 5 As 35/2014-25. V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že obecně je třeba při určení druhu kázeňského trestu vycházet z § 186 odst. 5 zákona o služebním poměru, výjimkou z postupu § 186 odst. 5 zákona o služebním poměru je v tomto směru právě jen kázeňský trest odnětí služební hodnosti, který je ve své podstatě trestem nejpřísnějším, neboť dle § 42 odst. 1 písm. e) zákona o služebním poměru musí být příslušník propuštěn, jestliže mu byl uložen kázeňský trest odnětí služební hodnosti. Platí proto, že jestliže je naplněna některá z podmínek uvedených v této normě, nastoupí povinnost služebního funkcionáře uložit předmětný kázeňský trest a prostor pro jeho správní uvážení tu není dán. Žalobce se dopustil jednání, které má znaky přestupku a je v rozporu s požadavky kladenými na příslušníka, proto v případě, že služební funkcionář sezná, že se takto definovaného jednání příslušník dopustil, nezbyvá nic jiného, než uložit mu kázeňský trest odnětí služební hodnosti. Z toho je nutno učinit závěr, že jestliže se dopustí příslušník jednání uvedeného v § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru, musí mu být uložen kázeňský trest odnětí služební hodnosti.

Jednání, která jsou uvedena v § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru, jsou natolik závažná, že za její spáchání je nutno uložit právě nejpřísnější kázeňský trest a není zde tedy prostor pro zvažování kritérií dle § 186 odst. 5 zákona o služebním poměru. V daném případě žalovaný dospěl k závěru, že žalobce spáchal kázeňský přestupek se zvlášť škodlivým následkem, a proto zkoumal, zda spáchaný kázeňský přestupek se vyznačuje zvlášť škodlivým následkem a tento svůj závěr rovněž i v napadeném rozhodnutí řádně odůvodnil a přesně uvedl, v čem spatřuje rozpor daného jednání, která má znaky přestupku, s požadavky kladenými na příslušníka.

Soud poznamenává, že § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru je ustanovením speciálním vůči § 186 odst. 5 téhož zákona. Podle § 186 odst. 5 zákona o služebním poměru se při určení druhu kázeňského trestu přihlédne k závažnosti kázeňského přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání, k významu a rozsahu jeho následků, k okolnostem za nichž byl

spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám, dosavadnímu přístupu příslušníka k plnění služebních povinností a k tomu, zda již byl kázeňsky trestán. Jestliže se ve společném řízení projednává více kázeňských přestupků téhož příslušníka, přihlédne se při ukládání druhu kázeňského trestu též k této skutečnosti. Dle tohoto ustanovení je proto vždy třeba vyhodnotit to, zda jednání žalobce skutečně bylo jednáním, které má znaky přestupku a které je v rozporu s požadavky kladenými na příslušníka. V daném případě není sporu o tom, že shora uvedené jednání žalobce nepochybně naplňuje znaky přestupku dle § 50 odst. 1 a odst. 2 písm. a) zákona o služebním poměru, přičemž tímto svým jednáním rovněž žalobce porušil povinnosti, které vyplývají z § 92 odst. 3 písm. h) zákona o služebním poměru.

Nedůvodně je žalobcem poukazováno na nesprávnou část výroku napadeného rozhodnutí, a to v té části, kde je uvedeno, že se účastník řízení dopustil kázeňského přestupku tím, že „porušil povinnosti příslušníka....., které stanoví, nepožívat alkoholické nápoje ve služebnách a v době služby i mimo ně“, neboť žádné takové jednání žalobce nebylo zjištěno. Podle žalobce by mělo dojít ve službě ke konzumaci alkoholických nápojů, což nebylo žádným důkazem prokázáno a nevyplyvá to ani z provedených zkoušek na alkohol. K této námitce soud uvádí, že žalobce zcela účelově a nesprávně uvádí část uvedeného výroku, neboť v napadeném rozhodnutí je stanoveno, že se žalobce dopustil kázeňského přestupku tím, že porušil povinnosti příslušníka vyplývající z § 92 odst. 3 písm. h) zákona o služebním poměru, které stanoví mimo jiné nenastupovat do výkonu služby, kterou měl již naplánovanou pod vlivem alkoholu, což vyplynulo z výsledků provedených dechových zkoušek dne 7. 1. 2016 a rovněž tak i z toxikologického vyšetření. V žádném případě tedy není v citovaném výroku stanoveno, že žalobce porušil povinnost příslušníka požívat alkoholické nápoje ve služebnách a v době služby i mimo ně, jestliže je zcela jasné v uvedeném výroku citován § 92 odst. 3 písm. h) zákona o služebním poměru a je tam tedy konkrétně stanoveno, že žalobce porušil povinnost tím, že nastoupil do výkonu služby pod vlivem alkoholu. Soud se ztotožnil se žalobcem a rovněž tak i se správními orgány, že žalobce nepožil alkoholické nápoje ve služebnách a v době služby i mimo ně. Žádný takový závěr z napadeného rozhodnutí a rovněž tak z prvostupňového rozhodnutí nevyplyvá. V daném případě není sporu o tom, že u žalobce byl prokázán během služby výskyt etylalkoholu v krvi v hodnotě 0,67 g/kg, což vyplývá zejména ze znaleckého posudku ze dne 16. 2. 2016, kdy zjištěná hladina alkoholu v krvi pocházela pouze z přímé konzumace alkoholického nápoje a nebyla tedy ovlivněna zdravotním stavem žalobce, jak bylo jím namítáno. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplyvá, že by žalobci bylo kladeno za vinu konzumování alkoholu ve výkonu služby, ale že žalobce porušil zákaz spočívající v tom, že se v době služby nacházel pod vlivem alkoholu, tedy nastoupil do výkonu služby pod vlivem alkoholu. Tento zákaz je uveden jednak v § 92 odst. 3, písm. h) zákona o služebním poměru a rovněž tato povinnost vyplývá ze závazného pokynu Policejního prezidenta č. 181/2006, dle něhož nesmí být příslušník při výkonu služby pod vlivem alkoholu. Soud proto uzavřel, že jak prvostupňový správní orgán, rovněž tak i žalovaný nedospěl k závěru, že by žalobce ve výkonu služby konzumoval alkoholické nápoje.

Žalobce napadá i výrok napadeného rozhodnutí ohledně uloženého trestu, neboť trest považuje za rozporný s § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru. Při uložení kázeňského trestu bylo v daném případě vycházeno z § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru ve znění účinném do 30. 9. 2016, přičemž žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, a to na rozsudek čj. 5 As 35/2014-25 ze dne 10. 2. 2016. V daném případě žalovaný dospěl k závěru, že žalobce porušil služební slib, a to takovou intenzitou, že bylo namístě udělení kázeňského trestu odnětí služební hodnosti, když tohoto jednání se dopustil opakovaně.

V daném případě žalobce porušil ustanovení § 92 odst. 3 písm. h) zákona o služebním poměru, dle něhož je povinen příslušník dbát o vlastní bezpečnost a ochranu zdraví i o bezpečnost a zdraví osob, kterých se bezprostředně dotýká jeho jednání nebo opomenutí konání při výkonu služby. Příslušník je povinen nepožívat alkoholické nápoje a nezneužívat ani jiné návykové látky ve služebnách a v době služby i mimo ně nenastupovat pod jejich vlivem do služby. Příslušník policie se složením slibu dle § 17 zákona o služebním poměru zavázal dodržovat služební předpisy.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobce spácháním předmětného jednání naplnil skutkovou podstatu v části opakovaného spáchání kázeňského přestupku se škodlivým následkem, neboť předcházející uložení kázeňských trestů nevedlo v období tří let k obnovení služební kázně, kdy není sporu o tom, že dne 3. 7. 2013 bylo vydáno rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným za shodné jednání, tedy nastoupení do výkonu služby pod vlivem alkoholu. Žalobce namítá, že služební funkcionář v daném případě upustil od uložení trestu, čímž potvrdil, že se nejednalo o škodlivý následek. Uvedená argumentace není opodstatněná, a to z následujících důvodů. Z rozhodnutí ze dne 3. 3. 2013 vyplývá, že žalobce byl uznán vinným ze spáchání kázeňského přestupku za porušení základní povinnosti dodržovat služební kázeň, neboť nedodržel služební povinnost, jestliže dne 25. 4. 2013 při provedení kontrolního měření alkoholu mu byla naměřena hodnota 0,48 % alkoholu v dechu a následně mu byla stanovena hladina alkoholu v krvi, po provedeném odběru dne 25. 4. 2013 v 9:45 hod., 0,22 g/kg, a to v době výkonu služby, kdy byl pod vlivem alkoholu. V daném případě bylo upuštěno od uložení kázeňského trestu s tím, že k nápravě žalobce postačí samotné projednání kázeňského přestupku. Žalobce porušil své povinnosti ze zákona o služebním poměru, neboť porušil služební kázeň při plnění služebních povinností příslušníka, neboť policista nesmí být při výkonu služby pod vlivem alkoholu. Z citovaného rozhodnutí je patrné, že žalobce nastoupil do výkonu služby poté, co požil alkohol, přičemž služební funkcionář měl za to, že projednání věci je dostatečné pro jeho nápravu, kdy bylo pouze konstatováno porušení zákonných povinností. Lze přisvědčit žalobci, že v citovaném rozhodnutí není uvedena škodlivost následku, což ovšem neznamená, že by v případě spáchání uvedeného přestupku tato nenastala.

V souvislosti s tím soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 4 Ads 103/2011-149, dle něhož škodlivý následek lze spatřovat v demoralizaci ostatních příslušníků, neboť opakované obvinění a porušení zákonné normy je vždy vnímáno ze strany ostatních příslušníků negativně. Žalobce jednak porušil služební kázeň, dále zásady bezpečnosti a ochrany zdraví a služební slib, kdy nerespektoval ani povinnosti stanovené zákonem, jestliže nastoupil do služby pod vlivem alkoholu. Rovněž tak tímto způsobem byla ohrožena i pověst bezpečnostního sboru. Chování žalobce tedy způsobilo škodlivý následek. Soud poznamenává, že žalobce se totožného kázeňského přestupku dopustil v roce 2013, proto je naplněna zákonná podmínka pro uložení kázeňského trestu odnětí služební hodnosti dle § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru. Žalobce rovněž naplnil podmínku pro uložení kázeňského trestu dle shora citovaného ustanovení tím, že porušil služební slib dle § 17 odst. 3 zákona o služebním poměru, dle něhož je příslušník povinen dodržovat právní a služební předpisy, plnit rozkazy svých nadřízených a nezneužít svého služebního postavení a chovat se tak, aby svým jednáním neohrozil dobrou pověst bezpečnostního sboru a že služební povinnosti bude plnit řádně a svědomitě. Tento slib byl rovněž ze strany žalobce porušen, jestliže nedodržel zákonnou povinnost nenastoupit do služby pod vlivem alkoholických nápojů. V souvislosti s tím rovněž soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 5 As 35/2014-25 a zcela se ztotožňuje se žalovaným, že v daném případě byly podmínky pro uložení kázeňského trestu odnětí služební hodnosti z důvodu porušení služebního slibu

naplněny, s ohledem na závažnost daného jednání, neboť na jednání žalobce je nutno nahlížet jako na velmi závažné s odkazem na citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu, dle něhož kázeňský trest není možné uložit za každé porušení služební slibu, ale pouze u závažnějších případů takového porušení. O takový případ se dle soudu v daném případě žalobce jedná. Žalobce ohrozil dobrou pověst bezpečnostního sboru, neboť veřejností je velmi vnímáno každé protiprávní jednání příslušníka Policie ČR, kdy úkolem policisty je chránit zájmy společnosti, a proto nelze připustit, aby policista vykonával činnost pod vlivem alkoholu. Správně v daném případě nebylo přihlédnuto žalovaným k odměnám, neboť z § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru taková okolnost stanovena není. Správný je proto závěr žalovaného, že žalobce naplnil skutkovou podstatu § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru i v části opakovaného spáchání kázeňského přestupku se škodlivým následkem, jestliže předcházející uložení kázeňských trestů nevedlo v období tří let k obnovení služební kázně. Neopodstatněná je výhrada žalobce ohledně výkladu důvodů odvolání z přidělování do dozorčí služby, neboť pro posouzení žalobcova kázeňského přestupku nejsou skutečnosti spojené s přidělováním do dozorčí služby podstatné.

Žalobce namítá, že v případě příslušnice Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje nebyl uložen kázeňský trest odnětí služby, hodnosti, a to ani v případě opakovaného výkonu služby pod vlivem alkoholu. Tato námitka je zcela nedůvodná, neboť v každém případě je nutno vycházet z konkrétních skutkových okolností, a proto i v daném případě žalovaný uvážil o uložení kázeňského trestu podle okolností případu žalobce, které nejsou srovnatelné s případem, na který je žalobcem odkazováno.

Žalobce zcela nedůvodně rovněž odkazuje na odlišné stanovisko poradní komise Policejního prezidenta, respektive i doporučení poradní komise, a to s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 3 Ads 51/2012-48 ze dne 23. 1. 2013, dle něhož je k doporučení poradní komise uvedeno, že členové senátu poradní komise ministra sice mohou představovat úřední osoby podílející se na výkonu určitých správních činností, avšak nejsou nadány vlastní rozhodovací pravomocí. Doporučení poradní komise není tedy pro nikoho závazné a nic nemění na pravomoci a odpovědnosti samotného ministra.

K odlišnému stanovisku prvního místopředsedy poradní komise plukovníka Mgr. et Mgr. M. S., který nebyl ani členem poradní komise, soud odkazuje na článek 23 statusu poradní komise, dle něhož v případě, že předseda, popřípadě místopředseda poradní komise zaujme právní názor odlišný od návrhu předsedy senátu, je jeho povinností připojit své stanovisko a předložit ho odvolacímu orgánu s návrhem rozhodnutí a úplnou dokumentací. Proto oprávněně místopředseda poradní komise využil možnosti mít odlišné stanovisko k doporučení senátu poradní komise, což má oporu ve vnitřním předpisu – článku 23 statusu poradní komise, který je přílohou rozkazu Policejního prezidenta č. 206/2011 o zřízení poradní komise Policejního prezidenta.

Soud proto dospěl k závěru, že žaloba důvodná není, a proto ji podle § 87 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., kdy žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Krajský soud v Českých Budějovicích
dne 28. června 2017

Předsedkyně senátu
JUDr. Věra Balejová v. r.

Za správnost vyhotovení:
Sládková Blanka